

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

21. Si habueritis fidem & non hæsitaueritis, non solum de siculnea facietis;
sed & si monti huic dixeritis, Tolle & iacta te in mare, fiet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

21. Si habueritis fidem & non hæstitaueritis, non solum de siculnea facietis, sed & si monti huic dixeritis, Tolle & iacta te in mare, fiet.

PLACVIT admodum Caluino hæc Christi doctrina, & pro speciali sua commentitia fide, & certitudine salutis imaginaria, qua ad certam suam perniciem mirifice se oblectant hodie heretici, locum accommodatissimū sese nactum ratus, sic in hæc verba scribit. *Hic locus ad vim naturamque fidei exprimendam insignis est, nempe quod certitudo sit in Dei bonitatem recumbens, quæ dubitationem non admittit. Neque enim alios credere agnoscit Christus, nisi qui indubie statuunt Deum sibi esse propitium, nec hæsitant quin daturus sit id quod petunt. Vnde perspicimus quàm diabolico figmento fascinati sūt Papistæ, qui fidem dubitationi permiscerent, imò stultæ presumptionis nos insimulant, si de paterno Dei erga nos favore persuasi coram ipso sistere nos audemus. Hæc ille. Nefarius impostor mera fallendi & cauilladi libidine ductus, imperitum lectorem ludificat, & veritati insidias struit. Ipsemet enim non ignorauit Caluinus uana & mendacia esse quæcunque hîc scripsit. Ipsemet non ignorauit, vim naturamque fidei, à qua fideles dicimur, qua iustificamur, qua ad salutem necessaria est, hoc in loco à Christo non describi, non exprimi, non attingi. Ipsemet optimè sciebat Caluinus, fidem de qua hoc loco Christus agit, particularem quandam quorundam fidem esse, quæ miraculorum fides vocatur, quam Paulus inter specialia quædam Spiritus Sancti dona ipsis iam credentibus & fidelibus impertita enumerat, dicens: *Alteri fides in eodem Spiritu.* Optimè, inquam, hoc totum ipsemet sciebat*

Certitudo salutis Caluiniana retel-
litur.

Mendacia Caluiniana

1.

2.

1. Cor. 12

bat

bat, ut nunc ex ipsius verbis ostendemus. Quum enim certo certius planèque indubitatum sit, Christum hoc loco de illa & eadem fide agere, de qua suprâ Matth. cap. 17. eisdem penè quibus hîc verbis usus, dixerat, *Amen dico vobis, si habueritis fidem sicut granum sinapis, dicetis monti huic, Transi hinc illuc, et transibit, & nihil impossibile erit vobis.* Calvinus qui illo loco non de fide propria fidelium omnium virtute, sed de fide signorum Christum agere disertè profitetur, de eadem fide signorum Christum hoc loco agere ignorare non potuit. Illo quippe in loco sic scribit Calvinus. *Propriè de speciali fide agit nunc Christus, quæ, prout res nata ferebat, arcanos habebat instinctus. Atqui hæc fides est cuius Paulus meminit prioris ad Corinth. cap. 12. ver. 9. ubi dicit. Alteri fides in eodem Spiritu. Sciebat ergo ipse Calvinus, vim & naturam fidei, unde fideles dicimur, & quæ omnibus generalis est, à Christo hoc loco non exprimi.*

3. Sciebat purum esse mendacium, quod non alios credere Christus hoc loco agnoscit, nisi qui indubiè statuant.
4. Deum sibi esse propitium. Sciebat de certitudine gratiæ in Dei bonitatem recumbente, omnino Christum hoc loco non agere. Impostorem tamen nefarium agere libuit.

Fides igitur de qua Christus hîc loquitur, fides illa quæ donum significat edendi miracula ad Dei gloriam & aliorum ædificationem, nullam hæsitacionem admittit. Nihil enim aliud est, quam eximius fidei gradus cum fiducia coniunctus impetrandi aut faciendi miracula quum opus est, quum Dei gloria & proximi ædificatio id postulat. Porro fides etiam generalis omnium credentium, omni quoque dubitatione caret, omnem hæsitacionem excludit: sed circa proprium suum obiectum, non circa omnia, quæcunque vesano aut

Fides miraculorū
quæ &
qualis,

aut temerario cuius fide apprehendere libeat. Proprium autem fidei obiectum est, veritas omnis in Dei verbo reuelata, seu scripto, seu per Ecclesiam explicato & tradito. *Certitudo in Dei bonitatem recumbens, qua indubiè quisque statuit Deum sibi esse propitium, vt Calvinus hic de fide loquitur, siue vt alibi fidem definit, certa notitia & persuasio benevolentie Dei erga nos, specialiter & in vnoquoque particulari accepta (vt Calvinus cum suis accipit) nec in Scripturis reuelatur, nec ab Ecclesia docetur, ideòque fidei obiectum non est. Nam vt cetera argumenta taceam, quæ alibi latius tradidimus, quicquid de fide est, ab omnibus credi oportet, omni dubitatione remota. Huic autem in particulari, puta Ioanni Caluino, Deum indubiè propitium esse, omnes indubiè & absque dubitatione credere oportere, nec ipse opinor si uideret Calvinus dicere vellet. Diabolico ergo figmento fascinati sunt, non Papistæ, vt Calvinus dicit, quasi dubitationi fidem permisceant, quum eam ab omni dubitatione longissimè remoueant; sed Calvinistæ, qui præsumptioni impiæ ac diabolicæ fidem admiscunt. Nec stultæ tantum sed & sceleratæ præsumptionis Caluinum & Calvinistas merito insulamus, qui de paterno Dei erga se favore ex certa fide persuasi, audent se coram illo sistere hac sola fide, falsa & sterili, imaginaria & mortua, commentitia & inani, armati atque muniti: carentes veste nuptiali, quæ charitas est, bonorum operum fecunda mater. Si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus apud Deum: & quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandata eius custodimus, & ea que sunt placita coram eo facimus. Hac armati non fide sola, & persuasione diuinæ bonitatis, sed mandatorum pia & sedula*

Fides quomodo sine dubitatione.

Instit. lib.

Fides Calviniana iugulatur.

Math. 22.

1. Ioan. 3.

sedula obseruatione, fiduciam habemus apud Deū, & de paterno eius erga nos fauore persuasum sumus.

Quod Calvinus hinc ex Paulo subiungit, præsumptionem Calvinianam nihil adiuuat. Atqui (inquit) hoc præcipue Christi beneficium Paulus commendat, quod ex fide illius audaciā habemus accedendi ad Deum cum fiducia, ad Ephes. 3. ver. 12. Ostendit quippe Paulus vnam fiducialis accessus ad Deū causam fidem esse, sed non solā. Docet D. Ioannes aliam esse huius rei causam, Si cor nostrum nos non reprehendat, si mandata eius custodimus, si quæ corā eo placita sunt, facimus. Hoc totum præsumptionē Calvinianam, sola fide & persuasionē inani innixam, penitus subuertit.

23. In qua potestate hæc facis, & quis tibi dedit hanc potestatem?

HORVM temporum hæretici Catholicorum voces qui Pastorū, auctoritatem & successionem legitimam contra subintroeuntes lupos vrgent, Phariseorum has esse voces volunt contra Christum: vt quia impie Pharisæi Christi doctrinā exagitabant, de potestate docendi inquirentes, impie quoque & nos de hæreticorum auctoritate inquireamus. VVolfgangus Musculus hæc verba in medium proferens, Quasi dicerent (inquit) Templi huius potestas ac ius docendi penes nos est. Quæ facis, non facis potestate legitima. Non de ipso factō Christi questionem mouebant, quod culpæ non poterant, sed de potestate calumniam struebant. Consi-mili modo Papiſta hodie, quoniā nec manifestos errores & abusus auctoritate verbi Dei tueri, nec doctrinam veritatis de mercedario redarguere possunt, confugiunt ad

In locis
commu.
Cap. de
ministris
Ecclesie.